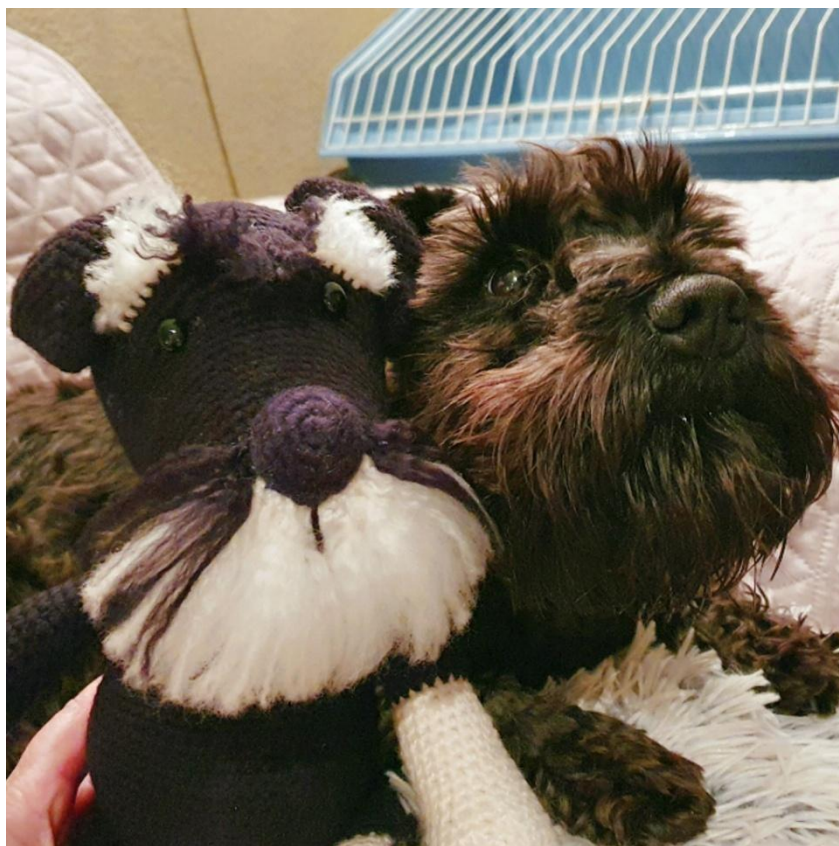

Dushi de Dwergschnauzer (8)

Ik dacht even dat het vrouwtje gek geworden was. Ze zei dat ze een schnauzer wilde haken! Ik dacht nog..... Waarom zou je een schnauzer willen haken als je mij hebt? Maar vol overtuiging ging ze toch aan de slag. Ik maakte me eerst wel een beetje zorgen, maar toen ze eenmaal bezig was, moest ik eigenlijk heel hard lachen. Het vrouwtje heeft gewoon een fout gemaakt. Ze heeft een hele verkeerde kleur gebruikt! Ze heeft hem zwart/zilver gemaakt, maar iedereen weet toch dat zwarte schnauzers de leukste, liefste, stoerste, gezelligste en schattigste schnauzers van de heeeeele wereld z... Ow, het vrouwtje zegt dat ik mijn grote mond moet houden. En dat ik niet zo veel kapesones moet hebben. Ze zegt dat alle schnauzertjes lief en leuk zijn en dat het niet uitmaakt hoe ze eruit zien. Nou oké dan, Dan zeg ik wel niks meer. Maar stiekem vind ik mezelf natuurlijk nog steeds de aller, aller, aller leukste!!

Tijdens het wandelen kom ik soms wel andere schnauzers tegen. Er loopt hier een middenslag, peper en zout en 1 keer per week loopt hier een zwart/zilveren dwerg. Die middenslag loopt altijd aan de riem en mag nooit spelen. En eerlijk gezegd, snauw ik hem soms ook wel een beetje af. Het kindje zegt dat dat logisch is, omdat ik een schnau(w)zer ben hihi. Maar de zwart/zilveren dwergschnauzer is echt wel mijn vriendje, hoor. Hij heet Sjors en wil ook altijd met mij spelen. Zijn baasje en vrouwtje wonen hier niet in de buurt. 1 keer in de week passen ze op de kleine kindjes die hier wel in de buurt wonen. En als we elkaar dan toevallig tegen komen, zijn we zo blij. Sjors loopt meestal los en komt altijd gelijk naar me toe gerend en ik begin altijd te piepen als ik hem zie, dus dan mag ik ook even los om met hem te spelen. Eigenlijk was het liefde op het eerste gezicht.

Maar het gebeurt ook vaak dat ik ga wandelen en dan geen vriendjes of vriendinnetjes tegenkom. Meestal neem ik een afwachtende houding aan als ik een hondje tegenkom. Dan sta ik het even te bekijken, met 1 pootje omhoog. Als ik het heuuuuul eng vind, spring ik bij het vrouwtje op de scootmobielendinges. Dat is echt handig, joh! Maar meestal loop ik er met een grote boog naartoe om dan uiteindelijk even lekker aan zijn of haar achterste te ruiken. Ik moet tenslotte wel weten wat voor vlees ik in de kuip heb, he?

Maar afgelopen week moest ik even 3 keer goed kijken. Als het vrouwtje een hondje ziet, als ik het nog niet gezien heb, zegt ze altijd: Ga maar kijken. Dat zei ze deze keer ook. Dus ik keek in het rond en ik wist even niet wat ik zag. Ik zag 2 honden.... met kleren aan! En dan bedoel ik niet een jasje ofzo. Nee, deze hadden een broekje en truitje aan. Huhhh, wat was dit nou weer? Ik ben even naar ze toe gegaan om te vragen waarom dat was. Ze zeiden dat ze "naakthonden" waren. Dat betekent dat ze geen vacht hebben. Nu snapte ik ook gelijk waarom ze die kleren aan hadden, want als ik 's ochtends bij de trap sta te blaffen, omdat ik dan naar beneden wil en vind dat het vrouwtje staat te treuzelen, zegt ze ook altijd mopperend: "Je zal toch even moeten wachten tot ik aangekleed ben, Dushi. Ik kan moeilijk in mijn blote kont naar buiten." Eigenlijk heb je wel mazzel als je een naakthond bent. Dan hoef je ook niet steeds getrimd of gekamd te worden. Want dat is echt zoooo stom. Echt ideaal! Het vrouwtje zegt dat ik niet moet zeuren, omdat ik al in de stress schiet als ik een tuigje om moet. Dan ren ik keihard naar de keuken, omdat ik dat stomme ding echt niet om wil. Dus laat staan als ik elke dag een truitje aan moet. Zucht, ik geef het niet graag toe, maar het vrouwtje heeft wel een beetje gelijk. Dat is eigenlijk ook niks voor mij. Laat mij maar gewoon een stoere schnauzer zijn. Met vacht en zonder kleren.

Stoer... dat ben ik wel, hoor. En als ik het niet ben, doe ik gewoon alsof. De kerst komt er weer bijna aan en daarbij horen ook weer al die rare gewoontes. Die gekke boom binnen, daar ben ik inmiddels wel aan gewend, maar al die stomme dingen buiten, daar moet ik wel weer even rekening mee houden, hoor. Zoals net bijvoorbeeld. Loop ik heerlijk nietsvermoedend met het vrouwtje buiten, schrik ik me weer een ongeluk, omdat ik vanuit mijn ooghoeken weer iets in een tuin zie staan dat er helemaal niet hoort. Mijn eerste reactie is "vrouwtje, wat is dat voor engs, kom je me helpen?" Maar al snel besef ik dan dat dat helemaal niet stoer is, dus gooi ik mijn stembanden op standje 5 om dat stomme ding eens haarfijn uit leggen dat ik er niet van gediend ben dat hij zomaar ineens in die tuin staat. Jammer genoeg kent het vrouwtje me te goed. Ze hoort aan mijn manier van blaffen in welke stemming ik ben. Mijn "whoeeehoeeeehoeeeeee" verraad dat ik dat ik eigenlijk heel bang ben, maar dat probeer te verbloemen door heel hard te gaan blaffen. Maar dat maakt niet uit. Behalve het vrouwtje is er niemand die dat weet. Tenminste, dat hoop ik dan maar.

Dat gekke kerstgedoe. Ik vind het maar een rare maand. Boom in huis, ballen erin, cadeautjes kopen, cadeautjes inpakken, neerzetten onder de boom. Papier van cadeautjes verscheuren... o nee. Ik vergeet steeds dat dat niet mag. Zoals elk jaar ga ik proberen om het te onthouden. Kijken of het dit jaar lukt ;-)

Een dikke lekker en tot de volgende keer.

Liefs, Dushi